

grafreden.nl

Lieve Lotte,
lieve Kees en Marianne,
lieve Ruben,
lieve vrienden en collega's,

we zijn hier om Sof te begraven,
en om haar leven te vieren.

Sophie Bakker,
voor ons allemaal: Sof.
Veertig jaar, en zoveel voluit geleefd
dat het voelt alsof er meer seizoenen in haar zaten
dan in menigeen een heel leven.

Geboren in Haarlem,
opgegroeid met open ramen en muziek in huis,
richting gezocht en gevonden in Groningen,
waar ze communicatie studeerde
en vriendschappen smeedde die een leven lang meegingen.
Terug naar Amsterdam,
naar de zalen, de kleedkamers, de fietspaden in de regen,
naar de stad waar haar hart op tempo sloeg.

Sof werkte als programmacoördinator bij een poppodium.
Ze had een radar voor talent,
voor die eerste, onzekere demo's
waarin zij al het vuur hoorde dat later zou ontbranden.
Festivals, kleine concertreeksen,
line-ups die klopten als een hartslag —
ze kon het, omdat ze luisterde.

Ruimte maken voor jonge makers en lokale bands

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

was voor haar geen taak, maar een overtuiging.

Vriendschap is gekozen familie, zei ze vaak.

En talent groeit als je er plek voor maakt.

Mijn eigen mooiste herinnering?

Onze middernachtpicknick op het dak tijdens het lichtfestival.

Twee thermoskannen, een kleedje,

de stad als sterrenhemel aan onze voeten.

We zongen tot de zon opkwam,

vals en uitbundig,

en het leek even alsof de dag speciaal voor ons begon.

Zo was ze.

Spontaan, creatief, vrijgevig,

met een energie die deuren opende

nog vóór iemand de klink aanraakte.

Ze kookte alsof iedere maaltijd een reünie was.

Ze verzamelde vinyl als brieven uit andere levens

die ze ons wilde laten lezen.

Op de fiets was ze wind —

kop in de storm, lachen, doortrappen.

Met haar analoge camera ving ze niet alleen beelden,

maar ook het licht ertussenin.

Haar waarden waren eenvoudig en groot.

Durf jezelf te zijn.

Zie de ander echt.

Noem vrienden familie en gedraag je ernaar.

En ieder jaar die benefietavond

voor het muziekeducatiefonds voor kinderen —

want kansen horen niet af te hangen

van toeval of postcode.

Wat we het meest gaan missen?

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

Haar playlists die elke kamer in een feestje veranderden,
haar open armen,
dat grenzeloze enthousiasme
dat je optilde, ook als je dacht dat je geen zin had.

Lotte,

jullie liefde was thuis.

En Kees en Marianne, Ruben,

jullie gaven haar wortels en vleugels tegelijk.

We kunnen vandaag weinig zeggen dat het lichter maakt,

maar we kunnen wel doen wat zij deed:

plaats maken,

aandacht geven,

en de volumeknop ietsje verder open.

Als we straks naar huis gaan,

laten we Sof meenemen op de manieren die zij het liefst had.

Zet een onbekende band op het podium.

Laat een kind vooraan staan en luisteren.

Kook te veel en nodig iemand uit die je nog niet goed kent.

Maak een nieuwe playlist en deel 'm.

En als de nacht lang is,

klim — al is het in gedachten — even een dak op,

en zing tot de ochtend je vindt.

Sof,

je hebt ons laten voelen hoe rijk het leven klinkt

als je het niet dempt.

Dank je voor de liedjes, de avonden, de moed.

We leggen je vandaag in de aarde,

maar wat je aanwakkerde

blijft in onze handen branden.

Dag, lieve Sof. [Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl](#)
We houden je vast
in alles wat we samen groter maken.

Deze toespraak is gemaakt met [grafreden.nl](#). Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu op [opgrafreden.nl](#)

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl